

เล่ม ๒๘ หน้า ๑๕๘ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๑๓๐

พระราชทานุญาต ทั้ง สอง ฝ่าย แต่ได้ แยก เปลี่ยน หนังสือ พระราชทาน อนุญาต
ฝ่ายไทย แต่ ฝ่าย อังกฤษ ต่อ กัน ที่ กรุง ดอนคอน ณ วันที่ ๑ สิงหาคม
รัตนโกสินทรศก ๑๓๐ เด็จแล้ว ให้ เจ้าพนักงาน ทั้งหลาย ถ้อ แด
กระทำ ตาม ข้อ ความ ใน หนังสือ สัญญา ซึ่ง มี แจง อยู่ ต่อ ท้าย ประกาศ นี้
จง ทุก ประการ ๗

ประกาศ มา ณ วันที่ ๙ สิงหาคม รัตนโกสินทรศก ๑๓๐
เป็นวันที่ ๒๗๒ ใน รัชกาล บัดนี้

สัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดน

ระหว่าง กรุงสยาม กับ อังกฤษ

สมเด็จพระเจ้ากรุงสยาม กับสมเด็จพระเจ้ากรุงเกรตบริเตนแดไอร์แลนด์
อันรวมกัน แต่ อาณาจักร อังกฤษ ที่ พัน ทะเถ ทั้งหลาย แต่ บรม
ราชาธิราช แห่ง อินเดีย ได้ มี พระราชวินิจฉัย พร้อมกัน เพื่อ จะ จัดการ
ค้าขายติชธรรม สำหรับ ชำระ ความ ให้ ดียิ่ง ขึ้น แต่ เพื่อ จะ บัง กัน ไม่ ให้ มี
ผู้กระทำความผิดร้าย อัน เป็นโทษ อยู่ใน พระราชอาณาจักร ทั้ง ๒ ฝ่าย
คือ คน ที่ ต้อง หา หรือ ว่า คน ที่ พิจารณา เป็น ดัดยี่ว่า กระทำความผิด
อัน มีโทษ ตาม ที่ มี รายชื่อ กล่าวไว้ ใน สัญญา นี้ แต่ เป็น ผู้ ซึ่ง หดบ หนี
จาก ค้าขายติชธรรม นั้น สมควร ที่ จะ ส่งตัว ให้ ซึ่ง กัน แดกัน ใน เหตุ การ

บาง อย่าง เช่น กล่าวไว้ ฝ่ายไทย แล ฝ่าย อังกฤษ จึงได้แต่งตั้ง ผู้มีอำนาจ
เต็ม ทั้ง ๒ ฝ่ายให้ตกลงกัน ตาม สัญญา เพื่อประโยชน์ที่ กล่าว มา
คือว่า

ฝ่าย ส้มเต๋จ พระเจ้า กรุงสยาม นั้น คือ พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรม
หลวงเทเวศร์วัชรปราการ เสด็จตั้งว่า การ ต่างประเทศ ฝ่าย สยาม
แล ฝ่าย ส้มเต๋จ พระเจ้า กรุงเกรตบริเตนแลไฮร์ แตนต์อัน รวมกัน แล
อาณาจักร อังกฤษ ที่ พ้น ทะเลทั้งหลาย แล บรมราชาธิราช แห่ง อินเดีย
นั้น คือ อาเธอบีต เฮลโคเวิร์ อรรคราชทูต พิเศษแล ผู้มีอำนาจเต็ม
ฝ่าย อังกฤษ ประจำอยู่ ณ พระราชสำนักนี้ที่กรุงเทพฯ ฯ

ผู้มีอำนาจ ทั้ง ๒ ฝ่าย ได้แสดงหนังสือสำคัญ ซึ่งได้รับ มอบ
อำนาจเต็ม ที่ได้ตอบตู่ซึ่งกัน แล กัน แล เห็น กัน ว่า หนังสือ นั้น ถูกต้อง
ตามแบบ อย่าง ดีแล้ว จึงได้ตกลง ยินยอม พร้อม กัน ทำหนังสือสัญญา
มีข้อความดังต่อไปนี้

ข้อ ๑

ประเทศ ที่ ทำสัญญา กัน ทั้ง ๒ ฝ่าย นี้ สัญญาว่าจะส่ง ซึ่งกัน แล กัน
บรรดาคนที่ อยู่ใน อำนาจ ศาสด ของ ฝ่าย นั้น ๆ อัน เป็นคนที่ ต้อง หา หรือ
ที่ พิจารณา เป็น สัตย์ว่า กระทำผิด มีโทษ ใน ดินแดน ของ ฝ่าย หนึ่ง ซึ่ง จะ
หลบหนีไป พบตัว อยู่ใน ดินแดน อีก ฝ่าย หนึ่ง นั้น ตาม เหตุ การณ ตาม
ข้อความ ที่ กล่าวไว้ ใน หนังสือ สัญญา นี้

ข้อ ๒

ความผิดอันมีโทษทั้งหลาย ซึ่งจะตั้งผู้ร้ายข้ามแดนแก่กันนั้น คือ

- ๑ โทษฆ่าคนตายโดยเจตนา หรือโทษพยายามจะฆ่าคนให้ตาย หรือล้มคนกัน จะฆ่าคนให้ตาย
- ๒ โทษฆ่าคนตายโดยไม่มีเจตนา
- ๓ โทษประทุษร้ายแก่ร่างกายถึงบาดเจ็บ โทษจงใจประทุษร้ายแก่ร่างกายอย่างสาหัส
- ๔ โทษปลอมเงินตรา หรือแปลงเงินตรา หรือจำหน่ายใช้เงินตราปลอมหรือแปลง
- ๕ โทษกระทำเครื่องมือ หรือจักรกลไก ซึ่งรู้ว่าสำหรับจะใช้หรือเจตนาจะใช้สำหรับปลอมแปลงเงินตรา
- ๖ โทษปลอมแปลงหรือเปลี่ยนลับ ฤ็กระทำสรรพสิ่งซึ่งเป็นของฉ้อฉนเป็นของปลอมแปลง หรือเป็นของเปลี่ยนลับแทนของจริง
- ๗ โทษยกยอกทรัพย์สิน หรือลักทรัพย์สิน
- ๘ โทษจงใจทำร้ายแก่ทรัพย์สินสมบัติด้วยเครื่องระเบิด ฤ็ด้วยเครื่องมืออย่างอื่น ๆ อันเป็นมหันตโทษ
- ๙ โทษฉ้อโกงเอาเงิน ฤ็สิ่งของ หรือหนังสือสำคัญ
- ๑๐ โทษรับเงิน หรือหนังสือสำคัญ หรือทรัพย์สินสิ่งของอันมีราคา

เมื่อ รุอยู่ว่าสิ่ง นั้น เป็น ของโจร ดักมา หรือ เป็น ของ ยัก ยอก กันมา หรือ เป็น ของ ที่ได้มาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

๑๑ โทษ ทั้งหลาย อัน ผิด ต่อ กฎหมาย ดั้ง ณะตาย

๑๒ โทษ ฉ้อ โกง ซึ่ง ผู้รับ มอบ ทรัพย์สิน ราชการ เอเยนต์ ผู้รับขาย ผู้ที่ไว้ ใจให้จัดการ หรือ ผู้ ำนวยการ หรือ สมาชิก หรือ พนักงาน ของ บริษัทใด ๆ ได้กระทำผิด ซึ่ง กฎหมาย ที่ใช้ อยู่ใน เวลานั้น กำหนด ไว้ว่า เป็น ความ ผิดใน ทาง อาญา

๑๓ โทษ เบิก ความ เท็จ หรือ จัด หา ผู้อื่น มา เบิก ความ เท็จ

๑๔ โทษ ช่ม ชน ทำ ชำเรา

๑๕ โทษ กระทำ ชำเรา หรือ พยายาม จะ กระทำ ชำเรา หนิง ที่ มี อายุ ต่ำ ยัง ไม่ รู้ เตียง ด้ ตาม ที่ มี กำหนด ไว้ ใน กฎหมาย ของ ประเทศ ฝาย หนี ๆ

๑๖ โทษ กระทำ อนาจาร

๑๗ โทษ รั้ด ตุก ให้ ตุก แท้ง ใช้ ยา กิน หรือ ใช้ เครื่อง มือ ทั้ง หลาย ด้วย เจตนา หมาย จะ ให้ หนิง แท้ง ตุก

๑๘ โทษ ดัก พา คน หนี

๑๙ โทษ ดัก เด็ก

๒๐ โทษ ละทิ้ง หรือ ทอดทิ้ง หรือ กัก ัง เด็กไว้ โดยไม่ ชอบ ด้วย กฎหมาย

- ๒๑ โทษ ตักคน หรือ กักขัง คนไว้ ในที่ผิดต่อ กฎหมาย
- ๒๒ โทษ ตัด ช้อง หรือ ย่อง เบา
- ๒๓ โทษ วางเพลิง
- ๒๔ โทษ ชิงทรัพย์โดยใช้กำลัง
- ๒๕ โทษ จงใจ กระทำร้ายด้วยเจตนา หมายถึงให้เกิด ภัยอันตราย แก่ผู้หนึ่ง ผู้ใดในรถไฟ
- ๒๖ โทษ ชูเชื้อด้วยหนังสือ หรือด้วยอุบาย อย่างอื่น ๆ โดย เจตนาเพื่อกันโซกเอาทรัพย์
- ๒๗ โทษโจรสลัดตาม กฎหมาย ระหว่าง นา ๆ ประเทศ
- ๒๘ โทษ ทำให้เรือกำปั่นในทะเลจม หรือเป็นอันตราย หรือโทษ พยายาม หรือ สัมคบกัน กระทำการ เช่นว่านี้
- ๒๙ โทษ กระทำร้ายต่อร่างกายในเรือซึ่ง เติร์ อยู่ใน ท้องทะเล ด้วย เจตนา หมายถึงให้ ถึง แก่ชีวิต หรือ จะให้เจ็บปวดสาหัส
- ๓๐ โทษ ชดชั้น หรือ สัมคบกัน เพื่อจะ ชดชั้น อำนาจ ของ นายเรือ ตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไปใน เวลาเรือ เติร์ อยู่ใน ท้องทะเล
- ๓๑ โทษ ค้าขายทาสที่นับว่าเป็นผิดต่อกฎหมายทั้ง ๒ ประเทศ การ ตั้ง ผู้ร้าย ข้ามแดนกันนั้น ถ้ากฎหมายทั้งสอง ฝ่ายว่า ผู้สมรู้ร่วมคิด มีความผิดควร ลงโทษด้วยแล้ว ก็ จะตั้ง ผู้สมรู้ร่วมคิด ให้ซึ่ง กัน แล กัน ด้วยเหมือนกัน

ถ้าโทษ อย่างอื่น ๆ นอกจากที่ กล่าว มาข้างต้น นี้ ถ้ามีความ
อยู่ในกฎหมาย ซึ่งใช้ อยู่ ทั้ง สอง ฝ่าย ว่า จะ ส่ง ผู้ร้าย ให้กัน ไต นั้น ก็สุด
แล้ว แต่ ประเทศ ซึ่ง รับ คำ ขอให้ ส่ง นั้น จะ เห็นสมควร ว่า จะ ส่ง ผู้ร้าย
ข้ามแดนให้ต่อกัน หรือไม่

ข้อ ๓

รัฐบาล ฝ่ายหนึ่ง ฝ่ายใด เมื่อ เห็น ว่า ไม่ควร ยอม ส่ง คนในบังคับ
ของ รัฐบาล ฝ่ายนั้น ให้แก่ รัฐบาล อีก ฝ่ายหนึ่ง แล้ว ก็ไม่ต้อง ส่ง ให้แก่กัน

ข้อ ๔

ถ้า คนที่ รัฐบาล สยาม ร้อง ขอ กัด หรือ คนที่ รัฐบาล อังกฤษ
ร้อง ขอ กัด เป็น คนที่ ได้ ชำระ แด ปลดปล่อย ให้ พ้น โทษ ไปแล้ว หรือ ได้
ลงโทษ แล้ว หรือ ว่า ยัง กำลัง ชำระ อยู่ ด้วย โทษ ที่ ร้อง ขอ กัน นั้น ใน เมือง
อังกฤษ กัด หรือ กำลัง ชำระ อยู่ใน กรุง สยาม กัด ฝ่ายหนึ่ง ฝ่ายใด โดย
ลำดับที่ กล่าว มา นี้ แล้ว ไม่ต้อง ส่ง ผู้ร้าย นั้น ข้ามแดนให้ ซึ่งกัน แดกัน

ถ้า คนที่ รัฐบาล สยาม ร้อง ขอ กัด หรือ คนที่ รัฐบาล อังกฤษ ร้อง ขอ
กัด เป็น คนที่ กำลัง ต้อง ได้ ส่วน อยู่ ด้วย โทษ อย่างใด ๆ ใน เมือง
อังกฤษ กัด หรือ ใน กรุง สยาม กัด การ ที่ จะ ส่ง ผู้ร้าย ข้ามแดนให้กัน นั้น
จะ ต้อง จด รวบรวม เห็น ว่า จะ ได้ พิจารณา แด ลงโทษ เสรี จ แล้ว จึง จะ ส่ง
ให้ ซึ่งกัน แดกัน

ข้อ ๕

ถ้าผู้ร้ายที่หนีมายังประเทศใด ประเทศนั้นเห็นว่าโทษที่ขอให้ส่งตัวไปชำระนั้น เป็นโทษมีลักษณะผิดต่ออำนาจของบ้านเมืองก็ดี หรือว่าผู้ร้ายนั้น นำพยาน พิสูจน์ให้เห็นว่า การที่ขอให้ส่งตัวกลับไป เป็นการเพื่อจะชำระแดงโทษ อันมีลักษณะผิดต่ออำนาจของบ้านเมืองแล้ว ก็ไม่ต้องส่งผู้ร้ายคนนั้นให้แก่นัก

ข้อ ๖

ผู้ร้ายที่ส่งไปให้แล้วนั้น ห้ามไม่ให้ประเทศที่รับตัวไปนั้น เขาไปกักขัง หรือ ชำระโทษ อย่างอื่น ๆ นอกจากโทษที่ร้องขอรับตัวไป จนกว่าจะได้ปล่อยตัว หรือให้โอกาสแก่คนที่รับตัวไปนั้น เพื่อกลับไปยังประเทศที่ส่งตัวให้แล้วนั้นได้แล้ว จึงจะชำระโทษคดีอย่างอื่น ๆ ได้ แต่ข้อความที่ว่ามานี้ ไม่หมายความว่าถึงโทษที่ผู้ร้ายซึ่งส่งตัวไปนั้น จะได้กระทำความผิดขึ้นใหม่เมื่อรับตัวไปถึงประเทศนั้นแล้ว

ข้อ ๗

การที่ขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนกันนั้น จะต้องขอทางทูตของประเทศที่ทำสัญญานี้ต่อกัน แดกัน

การขอให้ส่งผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดมีโทษนั้น จะต้องมีความจับของเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ในประเทศที่ต้อง การจะให้ส่งตัวคนร้าย

แต่จะต้องมีพยานให้พอที่จะจับได้ตามกฎหมายที่ใช้กันอยู่ ณ ที่ที่พบตัวผู้ต้องหา ถ้าหากผู้ต้องหาได้กระทำความผิด ณ ที่นั้นด้วย

ถ้าเป็นการขอให้ตั้งตัวผู้ร้ายที่ต้องรับโทษอยู่แล้วนั้น จะต้องให้มีสำเนาคำตัดสินของศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีในประเทศที่ร้องขอนั้น ว่าได้พิพากษาลงโทษคนที่พิจารณาเป็นคดีนั้นด้วย

การลงโทษตามข้อนี้ อำนาจศาลไม่ให้นับว่าเป็นการลงโทษให้คงถือผู้นั้นว่าเป็นจำเลย ฎำผู้ต้องหา

ข้อ ๘

ถ้าการที่ขอให้ตั้งคนร้ายข้ามแดนกันนั้น ได้กระทำถูกต้องตามความที่กล่าวมาข้างต้นนี้แล้ว เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่อันสมควรของประเทศที่ถูกขอ นั้น จะต้องจัดการจับกุมผู้ร้ายที่หนีมาเอาไคร้อยู่แล้วนำตัวผู้ต้องจับไปส่งให้ตุลาการผู้มีหน้าที่ได้สอบสวนคดี เสมอเหมือนหนึ่งว่า ผู้นั้นต้องถูกจับตามกระทำความผิดเป็นโทษในเมืองนั้นเอง

ข้อ ๙

เมื่อประเทศที่ทำสัญญา ฝายหนึ่ง ฝายใด เห็นว่าเป็นการร้ายแล้ว ฝายนั้นจะร้องขอให้จับกุมตัวคน กักขังไว้แต่จับสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับโทษผิดนั้นไว้พลางก่อนก็ได้

การขอเช่นนี้ จะยอมทำให้ได้ต่อเมื่อมีหลักฐาน มีคำตัดสิน หรือ

มีหมายจับมาแสดง ก่อน กับทั้ง แดง โทษ ของ ผู้หลบหนี นั้น ต้องหา
อย่างไร ให้ชัดเจน เสีย ก่อน ด้วย

หมายจับ ที่ กล่าวไว้ ใน ข้อ นี้ จะ ต้อง เป็น หมาย ที่ เจ้าพนักงาน

ผู้ มีหน้าที่ จะ ออก ใน เมือง ซึ่ง ร้อง ขอ ส่ง คน ซ้ำม แคน ได้ ออก แต่ เมื่อ จับ
ผู้ ต้อง หา ได้ แล้ว ต้อง รีบ ส่ง ตัว ไป ยัง ศาล การ ผู้ มีหน้าที่ ได้ ส่วน โดย เร็ว
ที่สุด ที่ จะ กระทำ ได้

ข้อ ๑๐

ใน การ ได้ ส่วน ซึ่ง จะ ต้อง กระทำ ตาม ความ ที่ กล่าว มา ข้าง ต้น นี้ เจ้า
พนักงาน ใน ประเทศ ที่ รับ คำ ขอ นั้น จะ ต้อง ขอม รับ เป็น พยาน คำ ให้ การ
อัน ได้ ส่วน ใด หรือ กระทำ สัตยาธิฐาน เบิก ความ ไว้ ใน ประเทศ อีก ฝ่าย
หนึ่ง นั้น แล้ว หรือ ดำเนา ถ้อย คำ ของ พยาน เหล่า นั้น กิตติ บั ตร หมาย ที่
ได้ ออก แด คำ คัด สั้น ที่ ได้ พิจารณา ใน อีก ประเทศ หนึ่ง ใน เรื่อง นั้น แล้ว กิตติ
แต่ ถ้อย คำ ซึ่ง เป็น ฉาย ดั กษณ อักษร ของ ผู้ มีหน้าที่ หรือ หนึ่ง ชื่อ ต่าง ๆ
ใน ส่วน ความ แสดง ถึง การ ดง โทษ กิตติ แต่ หนึ่ง ชื่อ นั้น ๆ เจ้าพนักงาน
ผู้ มีหน้าที่ จะ ต้อง รับ ร้อง ดัง ต่อ ไป นี้

(๑) หมาย นั้น ต้อง ให้ ลง ชื่อ ผู้ พิจารณา หรือ เจ้าพนักงาน ใน
ประเทศ อีก ฝ่าย หนึ่ง

(๒) คำ ให้ การ หรือ คำ แสดง ใน สัจ จาธิฐาน หรือ ดำเนา คำ
ทั้ง หลาย นี้ ต้อง ให้ ผู้ พิจารณา หรือ เจ้าพนักงาน ผู้ มีหน้าที่ ใน ประเทศ อีก

ฝ่ายหนึ่งนั้นรับรองว่า เป็นต้นฉบับคำให้การ หรือคำแสดงในสัญญา
ชื่อนั้น หรือว่าเป็นสำเนาอื่น ถูกต้อง กับต้นฉบับเดิมของคำเห่า
สัญญาแล้วแต่ที่จะต้องการใช้

(๓) ถ้อยคำซึ่ง เป็นลายลักษณ์อักษรของผู้มีหน้าที่ หรือหนังสือ
ต่าง ๆ ในจำนวนความแสดงถึง การลงโทษนั้น ต้องให้ผู้พิพากษา
หรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ ของประเทศ อีกฝ่ายหนึ่งนั้นรับรอง

(๔) ในคดีทุกเรื่อง หมายถึง คำให้การ กิติ คำแสดงในสัญญา
ชื่อนั้น กิติ สำเนาหนังสือ กิติ ถ้อยคำซึ่ง เป็นลายลักษณ์อักษรของผู้มี
หน้าที่ หรือหนังสือต่าง ๆ ในจำนวนความ กิติ ต้อง มีพยาน ตำบล
รับรอง หรือมีตราตำแหน่ง ของเสนาบดีกระทรวงยุติธรรม ประทับ หรือ
ตราตำแหน่งเสนาบดีกระทรวงอื่น ในประเทศ อีกฝ่ายหนึ่ง ประทับรับ
รอง กิติ แต่ถ้ามีวิธีรับรอง อย่างอื่น ซึ่งกฎหมายใน ประเทศที่ได้ส่วน
คดี อยู่ในขณะนั้นอนุญาตให้ ใช้ ได้แล้ว จะใช้ วิธี อย่างอื่น นั้น แทน
วิธีที่กล่าว มาข้างต้นนี้ก็ได้

ข้อ ๑๑

การที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนกันนี้ ยังไม่ต้องส่งให้แก่กัน เว้นไว้แต่
จะมีพยาน พอตาม กฎหมาย ของ ประเทศ ที่ ถูก ขอให้ส่งผู้ร้ายนั้น ให้
เห็นว่า ถ้าหากความผิดนั้นจำเลยได้กระทำในประเทศนั้นเองแล้ว จะ

ตั้งรับจำเลยไว้รอการพิจารณาได้ประการหนึ่ง หรือมีพยานมาแสดงให้เห็นว่า จำเลยนี้เป็นคนคนเดียวกับผู้ที่ต้องโทษตามคำพิพากษาของศาลแห่งประเทศซึ่งขอให้ส่งตัวนั้น แต่ความผิดที่จำเลยต้องรับโทษนั้น เป็นความผิดอย่างหนึ่งซึ่งประเทศที่ถูกขอให้ส่งคนร้ายข้ามแดนจะส่งตัวให้ได้ ในเวลาที่พิพากษาถึงโทษจำเลยนั้น คนร้ายที่หนีเช่นว่านี้ ยังไม่ต้องส่งตัวให้แก่กันจนกว่าจะครบ ๑๕ วันนับตั้งแต่วันที่ได้อำนาจขอรอการส่งตัว

ข้อ ๑๒

ถ้าคนร้ายหนีหลายประเทศด้วยกันร้องขอให้ส่งตัวตามสัญญาแล้ว จะต้องส่งตัวคนร้ายนั้นให้แก่ประเทศที่ได้ร้องขอก่อนประเทศอื่น

ข้อ ๑๓

ถ้าไม่มีพยานหลักฐานเพียงพอสำหรับจำส่งคนร้ายข้ามแดนกันภายในกำหนด ๒ เดือน นับตั้งแต่วันที่จับตัวคนที่หนีได้แล้ว ฤภายในกำหนดเวลาที่ประเทศที่ถูกขอ ฤศาลของประเทศนั้น จะได้ให้เวลาต่อไปอีก แล้วจะต้องปล่อยตัวคนหนีนั้นไป

ข้อ ๑๔

บรรดาสิ่งของที่จับได้ขึ้น เป็นของที่พบอยู่กับตัวคนที่จะได้ส่งในเวลาเมื่อจับกุมตัวนั้น ถ้าเจ้าพนักงานผู้ มีหน้าที่ อนุมัติสมควรในประเทศ

ที่ ถูกขว มีคำศัพท์ว่า ให้ส่งสิ่งของนั้นด้วยตัว เมื่อเวลาส่งตัวคน
ร้ายข้ามแดนไป สิ่งของนั้นจะได้ส่งไปด้วย แต่การส่งสิ่งของนั้นจะ
ไม่กำหนดเฉพาะแต่สิ่งของที่ติดขโมย สิ่งของทุกอย่างที่จะเป็น
พยานใน ความผิดนั้นได้ จะส่งด้วยเหมือนกัน

ข้อ ๑๕

ประเทศที่ทำสัญญาซึ่งต้องฝ่าย สัญญาว่าจะไม่คิดคืนเอาเงิน
ค่าใช้สอยทั้งหลายที่จะต้องใช้ในการจับกุม แต่ในการรักษาคนที่
จะส่งแก่กัน แต่ค่าพาหนะที่จะพาตัวไปส่งจนถึงตงเรือกำปั่น
ประเทศทั้งสองฝ่ายยอมกันว่า จะใช้เงินเหล่านี้เอง

ข้อ ๑๖

ข้อสัญญาทั้งหลายในหนังสือสัญญานี้ จะใช้ได้ตลอดไปถึง
หัวเมืองชั้น แด อาณาเขตของ ส้มเต๋จ พระเจ้าแผ่นดิน อังกฤษ ตามแต่
กฎหมายของ หัวเมืองชั้น แด อาณาเขตที่ได้ใช้อยู่ในเวลานั้น
ว่าจะเป็นไปได้เพียงใด

การขอให้ส่งคนร้ายที่หนีไปอาศัยอยู่ในหัวเมืองชั้น แด อาณา
เขตเช่นว่านี้ ผู้หนึ่งผู้ใดที่ได้รับอำนาจไป อยู่ในหัวเมืองชั้น หรือ
อาณาเขตของ อังกฤษ อย่างเช่น เจ้าพนักงาน กะสุต ฝ่ายสยาม เป็นต้น
จะขอต่อผู้ว่าราชการเมือง หรือขอต่อเจ้าเมืองนั้นก็ได้

การขอให้ส่งคน เช่นว่านี้ ผู้ว่าราชการเมือง หรือเจ้าเมือง จะจัดการ ให้เป็นไปตามความที่กล่าวไว้ในสัญญา นี้ อย่างใกล้ชิด ที่สุด ที่จะกระทำ ได้ตามกฎหมายของหัวเมืองนั้น แต่อาณาเขตจะยอมส่งตัวคนร้ายให้ หรือจะบอกข้อความไปยังรัฐบาล อังกฤษก็ได้

สมเด็จพระเจ้าแผ่นดิน อังกฤษ อย่างไรก็ดี จะคิดจัดการเป็นพิเศษ ในหัวเมืองนั้น แต่อาณาเขต เพื่อให้ส่งตัวผู้ร้ายที่หนีไปจากกรุง สยามเข้าไปอาศัยอยู่ในหัวเมือง แต่อาณาเขต อังกฤษ ตามข้อความ ที่มีอยู่ในหนังสือสัญญา นี้ อย่างใกล้ชิด ที่สุด ที่จะ เป็นไปได้ แต่ตาม กฎหมายของหัวเมือง แต่อาณาเขต นั้น จะยอมให้ทำได้

การที่หัวเมือง แต่อาณาเขต ของสมเด็จพระเจ้าแผ่นดิน อังกฤษ จะขอให้ส่งตัวคนร้ายที่หนีมาอยู่ในกรุงสยามนั้น จะต้องเป็นไป ตามข้อบังคับที่กล่าวไว้ในข้อก่อน ๆ ของสัญญา นี้

ข้อ ๑๗

หนังสือสัญญา นี้ จะใช้ได้ภายใน ๑๐ วัน ตั้งแต่ได้พิมพ์ประกาศตาม แบบที่มีอยู่ในกฎหมายของประเทศทั้ง ๒ ที่ทำสัญญากันนี้ ถ้า ประเทศที่ทำสัญญา นี้ ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะบอกให้ทราบล่วงหน้าก่อน ๖ เดือน ว่ามีความประสงค์จะเลิกสัญญา นี้ เมื่อใดก็ได้

หนังสือสัญญา นี้ จะต้องมีพระราชนุญาตด้วย แต่หนังสือพระ บรมราชานุญาต นั้น จะได้แลกเปลี่ยนกันที่กรุงลอนดอนโดยเร็วที่สุด ที่ จะกระทำได้

ในการที่จะให้มีหลักฐานในสัญญานี้ ผู้มีอำนาจเต็มทั้ง ๒ ฝ่าย
จึงได้ลงชื่อ แลประทับตราลงไว้เป็นสำคัญ

สัญญานี้ได้ทำเป็น ๒ ฉบับความเดียวกันที่กรุงเทพฯ ณวันที่ ๔
มีนาคม รัตนโกสินทรศก ๑๒๙ ๑๒๙ ๑๒๙ คฤศศักราช ๑๙๖๑

(เซ็น) เทวะวงษ์วโรประการ (ประทับตรา)

(เซ็น) อาเชอมีด (ประทับตรา)